

Twee gedichten

KEES HERMIS

Voortgang

In hetzelfde lichaam als dat van
het begin zoek ik gaandeweg
niet weg, nooit weg doorlopend

naar de vlijmen van de ploeg
die woestland om zal leggen

de oren open voor de balts die
naar een groeve tast in taal
om als een nieuwe melodie zich
daarin uit te zingen

totdat er voren zijn, luisterbereid
en wachtend op conceptie
een ingezaaide warme schoot die
poëzie tot leven wekt

iets maakt zich los, ontkiemd,
verlaat hand en strottenhoofd
geeft zich in een gedicht

De taal van wit

Wat onbenoembaar blijft,
oneindig te omschrijven als
wat het niet is of bijna niet

wat zich niet uit laat spreken,
aan tong en taal ontsnapt

het uitgeschreven wit ademend
tussen de woorden in

gewichtloos, onaanraakbaar, met
de ogen van een kind

misschien moeten de woorden
eerst met stomheid zijn geslagen,
verbranden aan de lucht

opdat er ruimte openvalt
voor een geheiligd suizen dat

eenmaal stil geworden namen geeft
aan wat het te zeggen heeft